

Πολυμελές Πρωτοδικείο Πειραιώς 230/1996

Πηγή: Ε.Ε.Δ. 56/97, σελ. 38, Δ.Ε.Ε. 6/96, σελ. 637

Περίληψη: Όταν ο παθών από εργατικό ατύχημα υπάγεται στην ασφάλιση του ΙΚΑ, τότε ο εργοδότης απαλλάσσεται από κάθε υποχρέωση προς αποζημίωση του παθόντος, ή της οικογενείας του σε περίπτωση θανάτου του και ειδικότερα, τόσο εκείνης που απορρέει από τις διατάξεις του κοινού δικαίου, όσο και της υπό του ν. 551/1915 προβλεπόμενης ειδικής αποζημιώσεως και μόνο εάν το ατύχημα οφείλεται σε δόλο του εργοδότη ή του υπ' αυτού προστηθέντος, υποχρεούται ο πρώτος να καταβάλει στον παθόντα ή στην οικογένειά του τη διαφορά μεταξύ της κατά το κοινό δίκαιο αποζημιώσεως και του συνολικού ποσού των χορηγουμένων στα ανωτέρω πρόσωπα παροχών από το ΙΚΑ. Η εν λόγω απαλλαγή καλύπτει και την περίπτωση του ατυχήματος που προκλήθηκε από ειδική αμέλεια, δηλ. λόγω μη τηρήσεως των διατάξεων ισχυόντων νόμων, διαταγμάτων ή κανονισμών αναφορικά με τους όρους ασφαλείας. Σε όλες τις ανωτέρω περιπτώσεις ο παθών ή η οικογένειά του δικαιούνται μόνο τις χορηγούμενες από το ΙΚΑ παροχές. Διατηρούν όμως τα ανωτέρω πρόσωπα της αξίωσής τους για χρηματική ικανοποίηση της ηθικής βλάβης ή της ψυχικής οδύνης, κατά περίπτωση, κατά του εργοδότη και του υπ' αυτού, τυχόν προστηθέντος. Αντιθέτως, έναντι του παθόντος ή της οικογενείας του ευθύνονται πλήρως οι τυχόν τρίτοι υπαίτιοι του ατυχήματος δηλ. πρόσωπα άσχετα προς τον εργοδότη και τους υπ' αυτού προστηθέντες. Σε όλες τις ανωτέρω περιπτώσεις ως εργοδότης για την εφαρμογή του νόμου περί κοινωνικών ασφαλίσεων, νοείται όχι μόνο ο κατά το εργατικό δίκαιο θεωρούμενος ως εργοδότης, δηλ. επί επισκευαστικού έργου ο εργολάβος ή ο υπεργολάβος αλλά και ο πλασματικός εργοδότης, δηλ. στην αμέσως ανωτέρω περίπτωση, ο κύριος του έργου.

Κυριότερες διατάξεις: Ν. 551/1914 άρθρο 16 παρ. 1 και 3. Α.ν. 1846/1551 άρθρα 8 παρ. 5, 34 παρ. 2 και 60 παρ. 3. Ν. 825/1978 άρθρο 1 παρ. 8.

Απόφαση Δικαστηρίου

Πρόεδρος: κ. Χ. ΤΡΙΤΑΚΗΣ

Εισηγητής: κ. ΑΝΑΣΤ. ΠΕΡΙΣΤΕΡΑΚΗ

Δικηγόρο: Α. Τσιάνητης, Δ. Πράσος

Από τις διατάξεις των άρθρων 34 παρ. 2 και 60 παρ. 3 του α.ν. 1846/1951 "περί κοινωνικών ασφαλίσεων", συνδυαζόμενες και με τις διατάξεις του άρθρου 16 παρ.1 και 3 του ν. 551/1914, όπως αυτός κωδικοποιήθηκε με το από 24.7/25.8.1920 β.δ. σαφώς συνάγεται ότι, όταν ο παθών από ατύχημα, που έγινε έπειτα από βίαιο συμβάν κατά την εκτέλεση της εργασίας ή εξ αφορμής αυτής, υπάγεται στην ασφάλιση του ΙΚΑ, τότε ο εργοδότης απαλλάσσεται από κάθε υποχρέωση για αποζημίωση του παθόντος αυτού ή της οικογενείας του σε περίπτωση θανάτου του, δηλ. τόσο της ευθύνης για αποζημίωση κατά το κοινό δίκαιο, όσο και της προβλεπόμενης από το ν. 551/1914 ειδικής αποζημίωσης, και μόνον εάν τα ατύχημα οφείλονται σε δόλο αυτού (εργοδότη) ή του προσώπου που προστήθηκε από αυτόν υποχρεούται αυτός να καταβάλει στον παθόντα ή τα μέλη της οικογενείας του την προβλεπόμενη από το παραπάνω άρθρο 34 παρ. 2 "διαφορά" μεταξύ του ποσού της αποζημίωσης κατά το κοινό δίκαιο και του ολικού ποσού των χορηγουμένων από το ΙΚΑ σε αυτούς παροχών.

Από τις ίδιες διατάξεις συνάγεται, περαιτέρω, ότι η πιο πάνω απαλλαγή αφορά όχι μόνο την περίπτωση που το ατύχημα προκλήθηκε από ενέργεια ή παράλειψη του εργοδότη ή του παθόντος, αλλά και όταν τούτο προκλήθηκε από ενέργεια ή παράλειψη του προσώπου το οποίο προστήθηκε από τον εργοδότη. Καλύπτει δε η απαλλαγή αυτή και την περίπτωση της ειδικής αμέλειας κατά την οποία το ατύχημα έγινε, γιατί δεν τηρήθηκαν οι διατάξεις ισχυόντων νόμων, διαταγμάτων ή κανονισμών αναφορικά με τους όρους ασφαλείας.

Ο ασφαλισμένος στο ΙΚΑ παθών και, σε περίπτωση θανάτου του, τα αναφερόμενα στο νόμο πρόσωπα δικαιούνται, στις πιο πάνω (εκτός δόλου) περιπτώσεις, μόνο τις χορηγούμενες από το ΙΚΑ παροχές. Διατηρούν όμως αυτοί αντίστοιχα την αξίωσή τους για «χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης ή ψυχικής οδύνης» κατά του εργοδότη και του προσώπου που προστήθηκε από αυτόν, όταν το ατύχημα οφείλεται σε πταίσμα αυτών, διότι η προαναφερόμενη απαλλαγή τους από κάθε υποχρέωση για αποζημίωση, δηλ. για αξίωση εντελώς περιουσιακού χαρακτήρα δεν καλύπτει και τη μη

περιλαμβανόμενη σε αυτή ως άνω αξίωση για χρηματική ικανοποίηση, αφού καμιά παροχή χορηγούμενη από το ΙΚΑ δεν μπορεί να δικαιολογήσει τον αποκλεισμό της εν λόγω, διαφορετικής φύσεως, αξίωσης, η επιδίκαση ή μη της οποίας εξαρτάται από την εύλογη κρίση του δικαστηρίου.

Διατηρούν, εξάλλου, αυτοί το δικαίωμα αποζημιώσεώς τους εναντίον κάθε "τρίτου" υπαίτιου του εργατικού ατυχήματος, εφόσον το πρόσωπο αυτό είναι διάφορον του κατά τον νόμον τούτον (ν. 551/1914) υποχρέου προς αποζημίωσιν", δηλ. πρόσωπο άλλο από τον εργοδότη, τους προστηθέντες από αυτόν και τους εργαζόμενους στην επιχείρηση εργατοϋπαλλήλους (Ολ. ΑΠ 117/1986, ΕΛΔ 28, 112, ΑΠ 434/1992 ΕΛΔ 35, 1327, ΑΠ 1417/1991 ΕΛΔ 34, 52, Εφ. Πειρ. 810/1993 ΕΛΔ 35, 1707).

Εξάλλου, με το άρθρο 8 παρ.5 του α.ν. 1846/1951 καθορίζεται αυθεντικά η έννοια του εργοδότη για την εφαρμογή του νόμου αυτού. Ειδικότερα, ορίζεται στην περ. α' της παρ.1 του πιο πάνω άρθρου, στην οποία δίνεται η βασική έννοια του εργοδότη, ότι ως εργοδότες θεωρούνται "τα φυσικά ή νομικά πρόσωπα δημοσίου ή ιδιωτικού δικαίου δια λογαριασμόν των οποίων τα υπαγόμενα εις την ασφάλισιν πρόσωπα προσφέρουν την εργασίαν των" και στην περίπτωση δε ως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 1 παρ.8 του ν. 825/1978, με την οποία επεκτείνεται πλασματικά η παραπάνω βασική έννοια του εργοδότη, ότι "επί έργου εκτελουμένου υπό του κυρίου αυτού διαμεσολαβούντων προσώπων, μεθ' ων ούτος συνεβλήθη και άτινα αναλαμβάνουν την εκτέλεσιν τμήματος ή του συνόλου του έργου, εφόσον τα μεσολαβούντα πρόσωπα προσλαμβάνουν και αμείβουν τους εκτελεστές αυτών, εργοδότη είναι αλληλεγγύεως και ο κύριος του έργου και τα μεσολαβούντα πρόσωπα".

Από τις διατάξεις αυτές σαφώς προκύπτει ότι σε εκτελούμενα έργα γενικώς, στα οποία περιλαμβάνεται και το επισκευαστικό έργο που εκτελείται σε πλοίο από εργολάβο επισκευαστή, ο οποίος έχει προσλάβει και απασχολεί για το σκοπό αυτό εργατικό προσωπικό, ασφαλιστέο στο ΙΚΑ, ενόψει του ότι δεν γίνεται σχετικά καμιά διάκριση στο νόμο, ως εργοδότης από απόψεως εφαρμογής του προαναφερομένου νόμου περί κοινωνικών ασφαλίσεων, ο οποίος απαλλάσσεται, σύμφωνα με αυτά που προεκτέθηκαν, της αποζημιώσεως κατά το κοινό δίκαιο, θεωρείται όχι μόνον ο επισκευαστής εργολάβος ή υπεργολάβος, που προσλαμβάνει και αμείβει τους

ασφαλισμένους εργατοτεχνίτες, δηλ. όχι μόνο ο κατά το εργατικό δίκαιο θεωρούμενος ως εργοδότης, αλλά και ο κύριος του έργου (πλασματικός εργοδότης) δηλ. στην περίπτωση του επισκευαστικού έργου σε πλοίο, ο πλοιοκτήτης (πρβλ. Ολ ΑΠ 1117/1986 ο.π. και σχετική εισαγγελική απαγόρευση ΕΛΔ 28, 114-115).

Με την από 15.7.1991 αγωγή ισχυρίζονται οι ενάγοντες ότι στις 11.3.1991 ο Ι.Μ., γιος των δύο πρώτων και αδελφός του τρίτου από αυτούς, απασχολούμενος από τον επισκευαστή πλοίων β' εναγόμενο Λ.Κ. που τον είχε προσλάβει στο συνεργείο του, ως αμμοβολιστή, στο έργο καθαρισμού των διπύθμενων του ευρισκομένου στο λιμάνι του Πειραιά υπό Παναμαϊκή σημαία φορτηγού πλοίου "S.C." το οποίο (έργο) είχε αναθέσει στον τελευταίο η α' εναγομένη πλοιοκτήτρια του εν λόγω πλοίου, υπέστη θανατηφόρο ατύχημα (ηλεκτροπληξία), που οφείλεται, ως ειδικότερα αναφέρεται σ' αυτή (αγωγή) σε ειδική αμέλεια των προστηθέντων της α' εναγομένης και του β' εναγομένου.

Με βάση δε τα περιστατικά αυτή ζητούν, μετά τον παραδεκτό (με τις προτάσεις αλλά και με δήλωση στο ακροατήριο) μερικό περιορισμό του αιτήματος σε αναγνωριστικό (αρθρ. 223 εδ. α', 295 παρ.1β, 297 ΚΠολΔ) αφενός μεν να αναγνωριστεί ότι οι εναγόμενοι οφείλουν, σε ολόκληρο, α) στην πρώτη ενάγουσα 19.600.000 δρχ. (δηλ. 8.500.000 δρχ. ως χρηματική ικανοποίηση λόγω ψυχικής οδύνης συν 10.600.000 δρχ. αποζημίωση για στέρηση της διατροφής που θα της παρείχε ο θανατωθείς γιος της επί 28 έτη από του θανάτου του συν 500.000 δρχ. για έξοδα κηδείας που κατέβαλε, β) στο δεύτερο ενάγοντα 14.300.000 δρχ. (δηλ. 8.500.000 δρχ. ως χρηματική ικανοποίηση λόγω ψυχικής οδύνης συν 5.800.000 ως αποζημίωση για στέρηση της διατροφής που θα του παρείχε ο θανατωθείς γιος του επί 15 έτη από του θανάτου του και γ) στον τρίτο ενάγοντα 8.500.000 δρχ. ως χρηματική ικανοποίηση επίσης λόγω ψυχικής οδύνης και να υποχρεωθούν αυτοί (εναγόμενοι), σε ολόκληρο ο καθένας τους, να καταβάλουν: α) στην πρώτη ενάγουσα 11.500.000 δρχ. (δηλ. 1.500.000 δρχ. ως χρηματική ικανοποίηση λόγω ψυχικής οδύνης συν 10.000.000 δρχ. ως αποζημίωση για στέρηση διατροφής), β) στο δεύτερο ενάγοντα 6.500.000 δρχ. (δηλ. 1.500.000 δρχ. ως χρηματική ικανοποίηση λόγω ψυχικής οδύνης συν δρχ.

5.000.000 ως αποζημίωση για στέρηση διατροφής και γ) στον τρίτο ενάγοντα 1.500.000 ως χρηματική ικανοποίηση για ψυχική οδύνη.

Επί της αγωγής αυτής, για το καταψηφιστικό αίτημα της οποίας καταβλήθηκε το απαιτούμενο τέλος δικ. ενσήμου με τα ποσοστά που αναλογούν σε τρίτους, εκδόθηκε η με αριθμό 156/1992 πράξη-απόφαση του δικαστηρίου τούτου, η οποία αφού παρέπεμψε την εκδίκαση αυτής (αγωγής), ως προς τον εναγόμενο εργολάβο Λ.Κ. στο αρμόδιο Μον. Πρωτοδικείο Πειραιά για να δικαστεί κατά τη διαδικασία των εργατικών διαφορών και κατ' εφαρμογή του Ελληνικού δικαίου κατ' άρθρο 26 ΑΚ αφού απέρριψε το κονδύλιο για διατροφή των δύο πρώτων εναγόντων καθώς και μέρος των εξόδων κηδείας, ως αόριστα, έκρινε περαιτέρω ότι η ένδικη αγωγή ως προς το κονδύλιο των εξόδων κηδείας εκ δρχ. 190.000 και το κονδύλιο για χρηματική ικανοποίηση λόγω ψυχικής οδύνης είναι νόμιμη στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 914 επ., 297, 298, 299, 928, 932, 346 ΑΚ, 84 παρ.2 ΚΙΝΔ 104, 235, 245, 246 νδ.. 187/1973, 1, 4, 8, 13, 14,15,18,31,32,37,66,72,76,77,138 β.δ. 806/70, 3,5,6 παρ.9, 7 παρ.4 και 6 του ΣΤ' κεφ. 36 π.δ. 70/90 και 907, 908, 176, 70 Κ.Πολ.Δ. έταξε αποδείξεις.

Μετά δε τη διεξαγωγή των αποδείξεων αυτών νόμιμα φέρεται προς περαιτέρω συζήτηση με την από 23.5.1995 κλήση η ένδικη αγωγή και πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω από άποψη ουσιαστικής βασιμότητας, απορριπτομένης ως απαραδέκτως προβαλλομένης το πρώτον με τις προτάσεις της δεύτερης συζήτησης (αρθρ. 269 Κ.Πολ.Δ.) της ενστάσεως της εναγομένης περί συνυπαιτιότητας του θανόντος.

Από τις ένορκες καταθέσεις των μαρτύρων απόδειξης και ανταπόδειξης, που περιέχονται στα με αριθμό 256/1994 πρακτικά του δικαστηρίου τούτου καθώς και τα με αριθμό 661/1917/21.9.95 πρακτικά του Προξενείου της Ελλάδος στο Λονδίνο Αγγλίας, που λαμβάνονται υπόψη ανάλογα με τη γνώση και την αξιοπιστία κάθε μάρτυρα, καθώς και τα έγγραφα που επικαλούνται και προσκομίζουν οι διάδικοι, τα οποία λαμβάνονται υπόψη και για τη συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων, αποδείχθηκαν, κατά την κρίση του δικαστηρίου τούτου, τα παρακάτω πραγματικά περιστατικά.

Την 9.3.1991 το υπό Παναμαϊκή σημαία φορτηγό πλοίο "S.C.", του οποίου πλοιοκτήτρια είναι η εναγομένη αλλοδαπή εταιρεία, που εδρεύει στη Λιβερία, έφθασε στο λιμάνι του Πειραιά προκειμένου να κάνει επισκευές και το

απόγευμα της ίδιας ημέρας πλαγιοδότησε προς τούτο στην επισκευαστική προβλήτα των Ναυπηγείων Διαμαντή της Σαλαμίνας. Την επομένη ημέρα δηλ. την 10.3.1991 έγινε έλεγχος ευφλέκτων αερίων και την ίδια ημέρα το συνεργείο επισκευών του Λ.Κ. στο οποίο εργαζόταν και ο θανών ως αμμοβολιστής που ήταν ασφαλισμένος στο ΙΚΑ, μετέφερε τον εξοπλισμό στο πλοίο, έτσι ώστε την 11.3.1991 να αρχίσουν οι εργασίες που είχε συμφωνηθεί μεταξύ του Λ.Κ. και της εναγομένης να γίνουν στο παραπάνω πλοίο και ειδικότερα ο καθαρισμός των διπύθμενων, με εργαλεία του συνεργείου, του πλοίου υποχρεωμένου να παρέχει επί 24 ώρες ηλεκτρικό ρεύμα.

Πράγματι την 11.3.1991 το συνεργείο πήγε στο πλοίο και άρχισε εργασία, ο δε θανών Ι.Μ. ηλικίας 22 ετών, γιος των δύο πρώτων εναγόντων και αδελφός του τρίτου, που εργαζόταν στο παραπάνω συνεργείο, απασχολήθηκε με τον καθαρισμό των διπύθμενων και του πυθμένα του κύτους 6 του παραπάνω πλοίου. Για το φωτισμό του κύτους και των διπύθμενων, που ήταν απαραίτητος για την εκτέλεση του παραπάνω έργου, το συνεργείο Λ.Κ. είχε κατεβάσει ηλεκτρικό καλώδιο, η μία άκρη του οποίου βρισκόταν σε αποθήκη στο κατάστρωμα του πλοίου για σύνδεση με παροχή ρεύματος και η άλλη σε ρευματοδότη (πολύπριζο). Ειδικότερα, υπήρχαν μέσα στο κύτος για το φωτισμό των διπύθμενων φορητές λυχνίες (μπαλαντέζες), που τροφοδοτούντο με ρεύμα τάσεως 220 βολτ από ρευματοδότες (πολύπριζα) και οι οποίοι δεν είχαν πλέγμα και κρύσταλλο προστασίας. Στο δάπεδο του κύτους και στη δεξαμενή έρματος, όπου υπήρχαν πολλά λασπόνερα, είχαν εναποτεθεί οι σχετικές καλωδιώσεις, των οποίων οι ενώσεις είχαν γίνει πρόχειρα με γυμνά καλώδια σε αρκετά σημεία.

Κατά το μεσημέρι της 11.3.1991 και ενώ επραγματοποιούντο οι εργασίες καθαρισμού ο Λ.Μ. κατέβηκε από ένα άνοιγμα του πυθμένα του κύτους στα διπύθμενα για να ασχοληθεί με τον καθαρισμό αυτών. Όμως αμέσως μετά την κάθοδό του υπέστη, λόγω της πιο πάνω καταστάσεως των φωτιστικών και της υγρασίας που επικρατούσε εκεί, ηλεκτροπληξία από την οποία επήλθε ο θάνατός του. Ο θάνατος του παραπάνω, ανεξάρτητα από τυχόν υπαιτιότητα και του εργολάβου Λ.Κ., ο οποίος τον είχε προσλάβει, οφείλεται σε υπαιτιότητα των προστηθέντων από την εναγομένη αρμοδίων προσώπων και ιδίως του πλοιάρχου του πλοίου που συνίσταται στο γεγονός ότι μολονότι γνώριζαν τις επικίνδυνες συνθήκες υπό τις οποίες εργαζόταν το

συνεργείο αυτό και ειδικότερα ότι αυτό (συνεργείο) εργαζόταν στο πλοίο και χρησιμοποιούσε για το φωτισμό του κύτους και των διπύθμενων πρόχειρο ηλεκτρικό δίκτυο με τάση 220 βολτ, που ήταν άκρως επικίνδυνη για τη συγκεκριμένη εργασία και όχι όπως έπρεπε δίκτυο με τάση όχι ανώτερη των 42 βολτ και εκτελούσε το παραπάνω έργο με τις ηλεκτρικές καλωδιώσεις εναποτεθειμένες στο δάπεδο του κύτους και στη δεξαμενή του έρματος, όπου υπήρχε αρκετή υγρασία και ότι οι ρευματοδότες και οι ρευματολήπτες ήταν ακατάλληλοι (γυμνοί ακροδέκτες), οι δε ατομικές φορητές φωτιστικές συσκευές τάσεως 220 βολτ χωρίς πλέγμα και κρύσταλλο εργασίας, επέτρεψαν τη διενέργεια του εν λόγω έργου κάτω από τις συνθήκες αυτές και δεν επέβαλαν στον εργολάβο την τήρηση των αναγκαίων μέτρων ασφαλείας (δηλ. χρήση στις φορητές λυχνίες ρεύματος τάσεως μέχρι 42 βολτ και χρησιμοποίηση απόλυτα στεγανών καλωδιώσεων) ούτε φρόντισαν για τον έγκαιρο διορισμό τεχνικού ασφαλείας ως έπρεπε, αφού ο διορισθείς την ίδια ημέρα τεχνικός ασφαλείας Ε.Ε., ως ο ίδιος καταθέτει ενώπιον του ανακριτικού υπαλλήλου, δεν ήταν στο παραπάνω πλοίο κατά την έναρξη των εργασιών αλλά πήγε μετά το ατύχημα.

Με βάση τα παραπάνω, ενόψει του ότι ο παθών υπαγόταν στην ασφάλιση του ΙΚΑ και ήταν πράγματι ασφαλισμένος σ' αυτό, η εναγομένη θεωρείται ως πλασματική εργοδότης αυτού κατά την έννοια του α.ν. 1846/1951 και έτσι απαλλάσσεται από κάθε υποχρέωση για αποζημίωση των εναγόντων καλυπτομένων από το ΙΚΑ αφού ο θάνατος του γιού και αδελφού τους αποδίδεται σε αμέλεια των προστηθέντων από αυτή προσώπων και συνεπώς το κονδύλιο που αφορά τα έξοδα κηδείας πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο.

Περαιτέρω, λαμβανομένων υπόψη του βαθμού του πταίσματος των προστηθέντων από την εναγομένη πλοιοκτήτρια προσώπων, της ηλικίας του θύματος (ήταν 22 ετών) της ηλικίας των γονέων του (52 και 68 ετών αντίστοιχα) και του αδελφού του (28 ετών), της οικογενειακής κατάστασης (οι γονείς του ήταν σε διάσταση από το έτος 1986 και ο θανών ζούσε μαζί με την μητέρα του η οποία είναι άρρωστη και που ουσιαστικά φρόντιζε και συντηρούσε, ενώ ο αδελφός του είναι έγγαμος) και της οικονομικής και κοινωνικής κατάστασης των μερών, η χρηματική ικανοποίηση λόγω της ψυχικής οδύνης που υπέστησαν από το θάνατο του γιου των δύο πρώτων και

αδελφού του τρίτου των εναγομένων ανέρχεται, κατά την κρίση του δικαστηρίου τούτου, για την πρώτη σε 7.000.000 δρχ., για το δεύτερο σε 5.000.000 δρχ. και για τον τρίτο σε 3.000.000 δρχ.

Κατόπιν τούτων, αφού γίνει δεκτή η αγωγή ως ουσιαστικά βάσιμη κατά ένα μέρος, πρέπει να υποχρεωθεί η εναγμένη να καταβάλει σε καθένα από τους ενάγοντες 1.500.000 δρχ. νομιμότοκα από την επίδοση της αγωγής μέχρι την εξόφληση, να αναγνωριστεί επιπλέον ότι οφείλει στην πρώτη ενάγουσα 5.500.000 δρχ., στο δεύτερο 3.500.00 δρχ. και στον τρίτο 1.500.000 δρχ. νομιμότοκα από την επίδοση της αγωγής μέχρι την εξόφληση. Η παρούσα πρέπει να κηρυχθεί προσωρινά εκτελεστή για την καταψηφιστική της διάταξη καθόσον η περαιτέρω καθυστέρηση της εκτέλεσεως κατά το ποσό αυτό μπορεί να προκαλέσει σημαντική ζημία στους ενάγοντες και να επιβληθεί μέρος των δικαστικών εξόδων των εναγόντων σε βάρος της εναγομένης, λόγω της μερικής νίκης και ήττας των διαδίκων (αρθρ. 178 ΚΠολΔ) (Απορρίπτει όσα έκρινε ότι πρέπει να απορριφθούν).